

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 marca 2016 r.

Pozycja 143

POSTANOWIENIE

z dnia 31 października 2014 r.

Sygn. akt Ts 254/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Hermeliński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.N. w sprawie zgodności:

art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321, ze zm.) z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

zawiesić postępowanie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 września 2014 r. (data nadania) D.N. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321, ze zm.; dalej: ustawa z 1990 r.) z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Skargę konstytucyjną sformułowano w związku z następującą sprawą. Dnia 26 marca 2012 r. skarżąca i jej mąż wniesli o stwierdzenie, że 1 października 2007 r. nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości położonych w miejscowości R., oznaczonych numerami ewidencyjnymi, dla których w Sądzie Rejonowym w B. prowadzona jest księga wieczysta o nr, oraz numerami ewidencyjnymi, dla których w Sądzie Rejonowym w B. prowadzona jest księga wieczysta o nr. Postanowieniem z października 2013 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił wniosek dotyczący nieruchomości oznaczonych numerami ewidencyjnymi, objętych księgą wieczystą o nr. W odniesieniu do pozostałych nieruchomości sąd umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie wniosku. Na postanowienie sądu pierwszej instancji skarżąca złożyła apelację, którą Sąd Okręgowy w L. oddalił postanowieniem z maja 2014 r., doręczonym skarżącej 16 czerwca 2014 r. Dnia 31 lipca 2014 r. skarżąca wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną.

Zdaniem skarżącej art. 10 ustawy z 1990 r. narusza przysługujące jej prawo określone w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji (tj. „równe prawo do nabywania własności”), ponieważ „różnicuje (...) możliwość nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia i czas niezbędny do tego zasiedzenia, a co za tym idzie sytuację prawną samoistnych posiadaczy nieruchomości, traktując nierówno posiadaczy nieruchomości, które w okresie posiadania istniejącego w czasie obowiązywania wyłączenia możliwości zasiedzenia nieruchomości państwowych przeszły na własność Skarbu Państwa”. Tym samym skarżąca

twierdzi, że zaskarżony przepis jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim w przypadku nabycia przez państwo po 30 grudnia 1964 r. własności nieruchomości posiadanej przez osobę niebędącą właścicielem wyłącza możliwość skrócenia terminu zasiedzenia o okres posiadania po 30 grudnia 1964 r., a przed przejściem nieruchomości na własność państwa.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest środkiem prawnym o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada subsydiarności w korzystaniu z prawa do skargi konstytucyjnej wymaga wyczerpania przysługujących skarżącemu zwykłych środków prawnych przed zainicjowaniem postępowania skargowego przed Trybunałem. Do rozstrzygania o sprawach indywidualnych są powołane przede wszystkim sądy i organy administracji publicznej, Trybunał może natomiast wkraczać dopiero wówczas, gdy stanu naruszenia prawa podmiotowego nie da się już usunąć za pomocą służących do tego celu instrumentów prawnych. Należy przy tym podkreślić, że do spełnienia przesłanek skargi konstytucyjnej, w szczególności określonej w art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK), nie jest konieczne korzystanie ze środków o charakterze nadzwyczajnym, wnoszonych od orzeczenia, któremu przysługuje już przymiot prawomocności. Jednakże w sytuacji, w której procedury tego rodzaju zostały już zainicjowane i mogą mieć wpływ na ustalenie podstaw wystąpienia ze skargą konstytucyjną, a w szczególności mogą prowadzić do uchylenia ostatecznego orzeczenia – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 46 ust. 1 ustawy o TK, uzasadnione staje się zawieszenie postępowania przed Trybunałem do czasu ich zakończenia. Z taką sytuacją niewątpliwie mamy do czynienia w przypadku wniesienia w postępowaniu cywilnym skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 20 ustawy o TK w zw. z art. 177 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.), zawiesza postępowanie w przedmiocie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej do czasu zakończenia postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z maja 2014 r.